

рѣчяхмы: *Дѣдо Авксентій е подобенъ на единъ и поколебимъ стѣлнъ, спорядъ великодушїето и постоянството си, срѣщъ силныты бури, които духать отъ Фенеръ.* Това послѣдне изрѣченіе ся измѣни отъ метафоръ на сравненіе, или уподобленіе; а за да му дадемъ още по-хубавъ вѣтїскъ краскъ, можемъ каза тѣй: *както единъ мраморенъ стѣлнъ закрѣпенъ на здравы и твърды основанія, остава непоклатенъ и непожтѣнъ отъ силныты и непрѣстанны удары на буйныты вѣтрове и отъ свирѣныты морскы вълны; тѣй и Отецъ Авксентій, доблїтъ на Българскѣтъ православнѣ черкѣ поборникъ, подкрѣпенъ отъ народныты ни пастири и прѣдставители, останъ до край твърдъ и постоянъ срѣщу непрѣстанныты нападенія и козни отъ странъ на гордото фенерско Духовенство.*

Противоположеніе, Antithése.

109. Както уподобленїето ся прїема отъ подобны нѣща, тѣй и противоположенїето прїема противныты, и краси словото, като: *ные сбѣмъ, а вые жьнете; ные работимъ а вые стоите; ные мълчимъ, а вые говорите; ные плачемъ, а вые ся смѣете.* Таково е и рѣченото отъ святаго Павла: *х҃ліи ми оутѣшѣмъ, гонїи ми терпимъ, клеветїи ны благословѣмъ.*

Въ прошенїе.

110. Когато питанїето става просто за да ся извѣстимъ за онова, което не знаемъ, въ тоя случай въпрошенїето е естествено израженїе, като когато попыталъ Пилать Господа: *царь ли си ты?* Но, когато челоуѣцити сж возбуждени отъ нѣкож душевнѣ страсть, или искать да даждъ на словото по-силно дѣйствиѣ, тогазъ тѣ прѣвръщатъ рѣчѣтъ си и даватъ ѣ въпросителенъ знакъ, и тѣй увѣрявать или отказвать онова, що то бы желали да кажѣтъ. Въ тоя случай положителныты прѣдложенія ся обрѣщатъ на отрицателны, а отрицателныты на положителны; тѣй Пилать вмѣсто да каже: *ты вѣси, ѣкѣ власть, ѣмамъ распѣти тѣ, ѣ власть имамъ пустїти тѣ,* каза на Спа-